

Arrest

nr. 134 657 van 8 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag om toelating tot verblijf, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, alsook van de beslissing van deze laatste gemachtigde van 26 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2013 komt de verzoeker aan in België. Hij is op dat moment in het bezit van een visum type C, geldig voor een periode van 7 dagen.

Op 14 september 2013 treedt de verzoeker in het huwelijk met mevrouw E. M, van Russische nationaliteit, die in België als vluchteling werd erkend.

Met een e-mailbericht van 19 november 2013 maken de diensten van de gemeente Overijse een aanvraag van de verzoeker, die zij kwalificeren als een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), over aan de diensten van de verweerder.

Met een e-mailbericht van 12 december 2013 maken de diensten van de gemeente Overijse dezelfde aanvraag van de verzoeker, die zij ditmaal kwalificeren als een aanvraag gezinshereniging in toepassing van artikel 10 van vreemdelingenwet, over aan de diensten van de verweerder.

Met een beslissing van 19 maart 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk. Deze beslissing maakt de eerste bestreden beslissing uit. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 15quater, ter kennis gebracht op 24 maart 2014 en luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 12.12.2013,2 in toepassing van de artikelen 10,12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

[...]

om de volgende reden onontvankelijk :

Betrokkene en zijn kersverse echtgenote halen aan dat hij moet zorgen voor de 3 kinderen afkomstig uit het vorige huwelijk van zijn echtgenote en waarvan het oudste kind gehandicapt is ; dat gezien zijn aanwezigheid in België zijn echtgenote kan werken en hij voor de kinderen kan zorgen na schooltijd gezien zij geen familie heeft in België en gelet op het feit dat de moeder / echtgenote nog op het werk is wanneer de gehandicapte dochter wordt thuisgebracht ; dat hij indien hij naar Moskou moet gaan om daar een aanvraag in te dienen zijn vrouw opnieuw thuis moet zijn waardoor zij deeltijds zal moeten werken of haar job kan verliezen, dat zij in deze beide laatste gevallen niet voldoet aan de inkomensvoorwaarde om hem verblijfsrecht te geven.

Bovenstaande elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden die de aanvraag gezinshereniging in België rechtvaardigen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Het is mogelijk dat de terugkeer van betrokkene naar Rusland een ernstig nadeel met zich meebrengt en dat dit bijzonder moeilijk is; echter werden de buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België vanuit illegaal verblijf rechtvaardigen niet op afdoende wijze aangetoond, evenals dat betrokkene daadwerkelijk verhinderd is om terug te keren.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (RvS 22 februari 1993, nr42.039, RvS 20 juli 1994,nr 48.653, RvS 13 december 2005, nr 152.639) Van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich terug te verenigen met zijn familie in België.

Betrokkene reisde naar België met een C- visum dat hij aanvraag bij de Belgische diplomatieke post in zijn land van herkomst, hij respecteerde de duur van zijn visum niet en bleek, eens in België, de intentie te hebben hier te huwen en zich te vestigen. Hieruit kan worden opgemaakt dat betrokkene voor hij

naar België afreisde eveneens in staat was om het juiste type visum 'D' of een visum C met het oog op huwelijk aan te vragen.

Het feit dat betrokkene bij een terugkeer mogelijk maanden zal moeten wachten op de uitslag van de visumaanvraag 'gezinshereniging', geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. De echtgenote van betrokkene verblijft sedert 10.2011 in België met haar 3 kinderen en betrokkene zelf sedert een zeer geruime tijd later, waaruit kan worden afgeleid dat er genoeg tijd was om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt zodoende aan de basis van zijn illegale verblijfssituatie waarin hij zich heden bevindt, en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

Verder wordt er gewezen op het feit dat de oudste dochter van zijn echtgenote gehandicapt is, maar er wordt geen begin van bewijs aangebracht die deze verklaring staven en aantonen in welke mate zij speciale zorgen nodig heeft. Het hebben van een gehandicapt kind is een zware belasting voor het gezin, maar dit geldt voor alle gezinnen met gehandicapte kinderen in België, dit gegeven op zich kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag gezinshereniging in België rechtvaardigen.

Wanneer betrokkene zich terug naar zijn land van herkomst begeeft om zich in het bezit te stellen van een visum met het oog op gezinshereniging, kan zijn echtgenote steeds beroep doen op diverse diensten die opvang en thuisverpleging aanbieden in België, en dit voor de 3 kinderen, om haar voltijdse betrekking bij de firma B(...) te kunnen behouden.

Huidige beslissing is zonder een bevel het grondgebied te verlaten: betrokkene heeft nog een lopende regularisatieaanvraag Art 9 bis VW lopende.”

Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 maart 2014 en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.11.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij zou moeten zorgen voor de 3 kinderen van zijn vrouw waarvan de oudste gehandicapt is en dat hij moet thuis zijn als deze laatste wordt thuis gebracht met de bus terwijl zijn vrouw gaan werken is. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat zijn vrouw niet tijdelijk zou kunnen beroep doen op instanties als naschoolse opvang of andere opvang en dit totdat betrokkene kan terugkeren, zonder dat zij haar job zou moeten opgeven of deeltijds zou moeten gaan werken.”

Op 26 maart 2014 beslist de gemachtigde tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing. Zij werd ter kennis gebracht op 26 maart 2014 en luidt als volgt:

“De heer,

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, binnen de voorziene termijn van acht dagen, ervan in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ten aanzien van de derde bestreden beslissing, dit is het op 26 maart 2014 getroffen bevel om het grondgebied te verlaten, werpt de verweerder de volgende exceptie op:

“De verwerende partij merkt in ondergeschikte orde op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering, gericht tegen de bijlage 13 niet ontvankelijk.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de voormelde wet vereiste documenten, meer bepaald wordt vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling vindt steun in het administratief dossier en wordt door de verzoeker ook niet betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Gelet op deze gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat deze gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, op grond van dezelfde en niet betwiste feitelijke vaststelling dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de derde bestreden beslissing kan de verzoeker dan ook in principe niet tot nut strekken.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel middel aanvoert tegen het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten. Nergens in zijn verzoekschrift geeft hij te kennen aan dat dit bevel met enige onwettigheid zou zijn behept. Bij gebrek aan enige wettigheidskritiek in het verzoekschrift ten aanzien van de derde bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2014, kan de Raad dan ook niet anders dan het beroep onontvankelijk te verklaren in de mate dat het mede tegen deze beslissing gericht is.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten een volgbeslissing uitmaakt van de beslissing van 19 maart 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, zodat het in geval van vernietiging van deze onontvankelijkheidsbeslissing mee moet worden vernietigd.

Daargelaten de vaststelling dat dergelijke kritiek, zij het in antwoord op een exceptie van de verweerder, niet in het verzoekschrift is opgenomen en niet kan worden ingezien waarom de verzoeker niet reeds in het verzoekschrift melding kon maken van zijn standpunt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolgbeslissing uitmaakt van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf zodat het moeilijk te verzoenen is met het bepaalde in artikel 39/60 van de vreemdelingenwet dat de verzoeker hiermee voor het eerst voor de dag komt ter terechtzitting, merkt de Raad op dat de beslissing van 19 maart 2014 geen uitspraak doet over enig recht op verblijf van de verzoeker daar de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Noch de onontvankelijkheidsbeslissing zelve noch de eventuele vernietiging van deze onontvankelijkheidsbeslissing, brengen derhalve enige wijziging met zich mee in de verblijfstoestand van de verzoeker. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eigen feitelijk en juridische

gronden berust, die te onderscheiden zijn van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om een toelating tot verblijf, terwijl deze beslissingen ook op een andere datum werden getroffen en ter kennis gebracht elk met vermelding van de beroepsmogelijkheden. Het standpunt van de verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten als een gevolgbeslissing van de genoemde onontvankelijkheidsbeslissing moet worden vernietigd, kan dan ook niet overtuigen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 26 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2. Over de ontvankelijkheid van het beroep in de mate dat de nietigverklaring wordt gevorderd van de beslissing van 26 maart 2014 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker een aanvraag deed die door de diensten van de gemeente Overijse enerzijds werd gekwalificeerd als een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat diezelfde aanvraag anderzijds op een later tijdstip door diezelfde diensten van de gemeente Overijse aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt als zijnde een aanvraag voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat uit de bewoordingen van de aanvraag niettemin voldoende duidelijk blijkt dat de verzoeker zich beroept op gezinshereniging met zijn Russische echtgenote die als erkend vluchteling in België verblijft. Een dergelijke aanvraag kwalificeert dan ook als een aanvraag gezinshereniging op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

De verzoeker geeft in het verzoekschrift het volgende te kennen:

“Verzoeker diende bij het gemeentebestuur een aanvraag om toelating tot verblijf in op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet als echtgenoot van een vreemdeling toegelaten tot een verblijf van meer dan 3 maanden voor onbeperkte duur.

Op 19 maart 2014 werd deze onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die het gemis aan een visum D zouden rechtvaardigen.

Er werd geen bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven omdat er nog een aanvraag om machtiging ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet hangend zou zijn. Verzoeker herinnert evenwel niet zulke aanvraag ingediend te hebben maar enkel een aanvraag om toelating tot verblijf. Uit artikel 9, eerste lid van deze wet blijkt overigens dat er maar een machtiging tot verblijf kan aangevraagd worden door de vreemdeling die verklaart zich niet te bevinden in een der gevallen van artikel 10.

Op 26 maart 2014 wordt een aanvraag beweerdelijk ingediend op grond van artikel 9bis onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. (...)

Volgens de beslissing inzake artikel 9bis zou de aanvraag ingediend geweest zijn op 28 november 2013, terwijl volgens de beslissing inzake artikel 10 de aanvraag ingediend geweest zou zijn op 12 december 2013. Dat kan niet juist zijn. De gemeente wist dat verzoeker gehuwd zijnde met een vreemdeling toegelaten tot verblijf een aanvraag tot gezinshereniging wilde indienen.”

Ook ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoeker dat enkel een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet werd ingediend. Hij herhaalt dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitsluit dat gelijktijdig een aanvraag op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet kan worden ingediend en stelt dat de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onbestaande of zonder voorwerp is.

De Raad herinnert eraan dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van diezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

A. Mast en W. Lambrechts omschrijven het belang als het voordeel dat de verzoeker verwacht uit het verdwijnen van het nadeel dat voor hem is ontstaan uit het bestreden besluit, welke verdwijning het

verhoopte gevolg is van de gevorderde vernietiging. De verzoeker moet ten gevolge van de bestreden rechtshandeling een nadeel te lijden: *“ze moet voor hem griefhoudende gevolgen kennen, m.a.w. hem schaden”* en anderzijds moet de nietigverklaring van deze griefhoudende rechtshandeling *“voor de beroepsindiener een nuttig effect sorteren; m.a.w. de rechterlijke uitspraak moet hem dus een voordeel meebrengen, waarbij dit laatste is gerelateerd aan de eis van het rechtstreeks karakter van het belang”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer, 2009, 1013 en W. LAMBRECHTS, Geschillen van bestuur, Antwerpen, Kluwer, 1988, 199).

De belangvereiste als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor een annulatieberoep vertoont voorts een objectief en een subjectief aspect: het objectief aspect bestaat in een door een administratieve rechtshandeling benadeeld zijn, het subjectief aspect in een zich benadeeld voelen in voldoende mate om met een annulatieberoep tegen de nadeel berokkende administratieve rechtshandeling op te komen (RvS 2 december 2004, nrs. 137.948 en 137.949; RvS 20 maart 2002, nr. 104.884; RvS 12 december 2001, nr. 101.748; RvS 30 augustus 1999, nr. 82.148; RvS 27 april 1995, nr. 53.062; RvS 11 maart 1986, nr. 26.253). Beide componenten moeten aanwezig zijn en blijven opdat het beroep ontvankelijk zou zijn.

Gelet op het vaststellingen dat de verzoeker duidelijk heeft aangegeven dat hij geen aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat hij enkel een aanvraag heeft ingediend om toelating tot verblijf op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet en nu de verzoeker zelf aangeeft dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de nooit ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voor hem onbestaande of zonder voorwerp is, en gelet op het feit dat de verzoeker zich middels onderhavig beroep tevens richt tot de beslissing van 19 maart 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag om toelating tot verblijf - die in werkelijkheid dezelfde aanvraag blijkt te zijn als de aanvraag bedoeld in de beslissing van 26 maart 2014 en die door de diensten van de gemeente werd gekwalificeerd onder twee verschillende verblijfsprocedures - zodat de verzoeker zich zodoende tegen deze laatste beslissing in rechte heeft kunnen voorzien, kan niet worden ingezien welk nadeel de verzoeker kan ondervinden bij of op welke wijze de verzoeker zich daadwerkelijk geschaad kan voelen door de beslissing waarbij een zagezegde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad stelt dan ook ambtshalve vast dat het beroep, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang, niet ontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dit is de beslissing van 26 maart 2014 waarbij *“een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet”* onontvankelijk wordt verklaard.

3.3. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen het volgende op:

“De verwerende partij heeft in hoofddorde de eer op te merken dat verzoeker nalaat de samenhang aan te tonen tussen de drie bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag en de beslissing aangaande de toelating tot verblijf geen verknochtheid vertonen daar zij alle drie genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van één van de drie bestreden beslissingen een invloed zou hebben op een andere bestreden beslissing en nog minder op zijn illegale verblijfsstatus. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen de beslissing van 26 maart 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard als tweede bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten als derde bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk.”

Aangezien hierboven reeds werd besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, kan het beroep dus enkel worden onderzocht in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er dient dan ook geen uitspraak meer te worden gedaan over de samenhang tussen de drie bestreden beslissingen.

De exceptie van de verweerder wordt verworpen.

4. Onderzoek van de vordering gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert hij de schending aan van de artikelen 9bis en 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet alsook van de motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker meent dat hij alleen in België een aanvraag om toelating tot verblijf kon indienen.

Hij kon alleen in België huwen vermits zijn echtgenote OVN-vluchteling van Russische afkomst is en beiden bijgevolg niet kunnen huwen in Rusland, het land van verblijf en nationaliteit van verzoeker.

De beslissing zegt dat verzoeker vooraleer naar België te komen “in staat was om het juiste type visum ‘D’ of een visum C met het oog op huwelijk aan te vragen”.

Het valt niet te begrijpen hoe verzoeker in Moskou een visum D kan aanvragen als hij nog niet gehuwd is.

Een “visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk” heeft geen wettelijke basis. Volgens de beslissing gaat het om een visum C.

Welnu, krachtens artikel 12bis, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet moet de vreemdeling zijn aanvraag op grond van artikel 10 indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger bevoegd voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Volgens het tweede lid kan de vreemdeling in 4 gevallen de aanvraag in België indienen, waaronder het geval waar de vreemdeling buitengewone omstandigheden aantoont.

Volgens artikel 12bis, § 2 moet de vreemdeling, wanneer hij zijn aanvraag indient in het buitenland, samen met de aanvraag documenten overleggen die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, §§ 1 tot 3.

Wanneer de vreemdeling evenwel een visum C aanvraagt, weze het met het oog op het afsluiten van een huwelijk, moet hij niet aantonen dat hij aan deze voorwaarden voldoet (RvV 27 september 2012, nr. 88.459; 19 juli 2013, nr. 106.945).

Door te beslissen dat verzoeker onterecht geen aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een visum C met het oog op het afsluiten van een huwelijk, en zulke aanvraag met gunstig gevolg had kunnen indienen, schendt verwerende partij artikel 12bis, §2, dat enkel een aanvraag ingediend in het buitenland toelaat van een visum D.

Vóór de wijziging van artikel 12bis op 8 juli 2011 kon een aanvraag met gunstig gevolg in België ingediend worden wanneer de vreemdeling het land binnenkomt in het bezit van een visum C, maar sedertdien is dat niet meer mogelijk, en bijgevolg ook niet met een visum C met het oog op het afsluiten van een huwelijk.”

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Zowel de beslissing genomen op grond van de aanvraag ingediend op grond van artikel 10 (bijlage 15quater) als de beslissing inzake artikel 9bis stellen dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid aantoont die hem toelaat een aanvraag in België in te dienen.

Naast het feit dat verwerende partij verzoeker ten onrechte verwijt met een gewoon visum C naar België te zijn gekomen (zie eerste middel), gaat het over de vraag of verzoeker terecht als buitengewone omstandigheid inroept het feit dat hij moet zorgen voor de 3 kinderen van zijn echtgenote, waarvan het oudste gehandicapt is, dat gezien zijn aanwezigheid zij kan werken en alleen op die manier voldoende bestaansmiddelen kan verwerven om te voldoen aan de inkomensvoorwaarde gesteld door artikel 10 van de wet; dat zij geen familie heeft in België en bijgevolg alleen hij voor deze kinderen kan zorgen; dat vooraleer hij naar België kwam zij niet kon gaan werken (ze werkt sinds 16 september 2013) omdat ze voor de kinderen en vooral voor het gehandicapte kind moest zorgen, dat terug thuis komt om 17h wat haar niet toelaat om voltijds te werken, vermits ze maar terug thuis is van haar werk rond 18h; dat zij haar voltijdse baan zou verliezen indien hij nu terug naar Moskou moet gaan om daar een visum D aan te vragen, en in dat geval zij niet meer zou voldoen aan de inkomensvoorwaarde.

Verwerende partij lijkt niet te betwisten dat de echtgenote geen familie heeft in België, maar stelt tegenover de argumentatie van verzoeker het feit dat de echtgenote voldoende opvangmogelijkheden kan vinden voor haar kinderen indien hij niet aanwezig is.

Volgens verwerende partij wordt niet bewezen in welke mate het gehandicapte kind speciale zorgen nodig heeft, maar dit is ook nooit gevraagd, en kan bijgevolg niet als motief gelden. Het feit dat het kind gehandicapt is, wordt immers niet betwist.

Verwerende partij stelt overigens dat het hebben van een gehandicapt kind een zware belasting is voor het gezin, maar dat dit geldt voor alle gezinnen met gehandicapte kinderen in België, en is daarom geen buitengewone omstandigheid. Dit motief is kennelijk onredelijk, want het enkele feit van het behoren tot een bepaalde categorie kan een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis en artikel 12bis uitmaken, zoals bijvoorbeeld een vreemdeling wiens asielaanvraag hangend is of een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die voldoet aan de definitie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt tenslotte dat, wanneer verzoeker terug naar Moskou gaat voor het bekomen van een visum D, kan de echtgenote “steeds (een) beroep doen op diverse diensten die opvang en thuisverzorging aanbieden in België, en dit voor de 3 kinderen, om haar voltijdse betrekking bij de firma B(...) te kunnen behouden”.

Dit motief is zuiver speculatief. Terwijl het al moeilijk is om voor een niet-gehandicapt kind opvang te vinden, is dit heel moeilijk voor een gehandicapt kind. Het grote tekort aan opvangmogelijkheden voor een gehandicapt kind in België is een algemeen bekend feit. Er kan bijvoorbeeld verwezen worden naar een advies van het Europees Comité voor Sociale Rechten bij de Raad van Europa in Straatsburg (zie stukken 2 tot 4), en naar het feit dat op 24 april 2014 de minister van welzijn in het Vlaams parlement een Staten-Generaal over het tekort aan buitenschoolse opvang organiseert. Verwerende partij kan dus niet op goede gronden beweren dat de echtgenote een ander persoon dan verzoeker kon vinden voor de opvang van haar gehandicapte dochter wanneer zij s’ namiddags van de instelling terug thuis komt eerder dan de echtgenote haar werk kan beëindigen. Het is overigens zo dat de echtgenote slechts kunnen beginnen werken is sedert verzoeker in België is.

De omstandigheid dat een terugkeer van verzoeker slechts een tijdelijke afwezigheid uit België impliceert en verzoeker niet definitief zal gescheiden worden van zijn echtgenote, doet niet ter zake, daar de beslissingstermijn voor een visum D 6 maanden bedraagt (de beslissing stelt dat verzoeker “bij een terugkeer mogelijk maanden zal moeten wachten”) en de echtgenote niet zolang afwezig kan blijven op haar werk zonder dit te verliezen, waardoor aan één van de voorwaarden om het verblijf te verkrijgen (de inkomensvoorwaarde) niet meer wordt voldaan. Daar ze slechts sinds enkele maanden werkt heeft ze dit jaar slechts 5 dagen vakantie.

Verwerende partij geeft overigens toe dat “Het is mogelijk dat de terugkeer van betrokkene naar Rusland een ernstig nadeel met zich meebrengt en dat dit bijzonder moeilijk is”, waardoor verwerende partij in werkelijkheid toegeeft dat de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt beantwoorden aan de definitie van buitengewone omstandigheden. Immers, “omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken” is vrijwel hetzelfde als wat verwerende partij zelf schrijft. Verwerende partij kan niet tegelijkertijd beweren dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid inroept en menen dat hij zich in een toestand bevindt die (vrijwel) aan de definitie van buitengewone omstandigheden beantwoordt. Dit schendt de motiveringsplicht.

De volgende alinea in de beslissing “Overeenkomstig de vaste rechtspraak...met zijn familie in België” is een stijlclausule die hier niet van toepassing is. Dit motief is aldus niet deugdelijk.

Het motief volgens hetwelk uit onwettig verblijf geen rechten kunnen worden geput is in strijd met artikel 9bis en bijgevolg ook artikel 12bis, vermits het begrip “buitengewone omstandigheden” in deze artikelen hetzelfde is. Welnu, artikel 9bis verbiedt niet dat een aanvraag wordt ingediend wanneer men zich in onwettig verblijf bevindt (Cass. 26 maart 2009, JT 2009, 289; Pas. 2009, 799; RvS 8 februari 2002, nr. 103.410).”

4.2. Het eerste en het tweede middel worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen onderzocht.

4.3. In de aanhef van het tweede middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van de motiveringsplicht. Het administratief recht kent echter een formele en een materiële motiveringsplicht. Uit het betoog ter ondersteuning van de beide middelen blijkt echter duidelijk dat de verzoeker, met zijn inhoudelijke kritiek op de onderscheiden motieven van de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing), zich in wezen beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht en dit samen met de aangevoerde schending van artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad dient er echter meteen op te wijzen dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort om een eigen beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. Het staat buiten betwisting dat de verzoeker een aanvraag indiende om toelating tot verblijf en dit in het kader van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]”

Artikel 12bis, § 1, eerste lid en tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit:

[...]”

Op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet is de echtgenoot van een derdelander met een onbepaald verblijf, van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan de wettelijk bepaalde voorwaarden.

Het moet verder worden benadrukt dat artikel 12bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In vier gevallen kan van deze regel worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

- indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

- indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en, indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

- indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit,

- indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje van de vreemdelingenwet of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van deze wet.

Waar een wettelijke bepaling in een uitzondering voorziet op de algemene regel, zoals *in casu* artikel 12bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet deze uitzonderingsbepaling restrictief worden opgevat. Aangezien de vier voormelde uitzonderingsbepalingen bovendien kaderen in een aanvraagprocedure waarbij het steeds aan de aanvrager toekomt om het bewijs te leveren dat hij in de voorwaarden is om zijn aanspraak te laten gelden, komt het onmiskenbaar aan de vreemdeling toe om in de eerste plaats - naast het desgevallend bijbrengen van de bij artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet genoemde bewijzen - het bewijs te leveren dat hij zich in één van de bij artikel 12bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen bevindt waarbij het hem toegelaten is om bij wege van uitzondering een aanvraag in België in te dienen.

4.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker zich in zijn aanvraag heeft beroepen op de uitzondering vervat in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, dit teneinde te verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. De verzoeker beroept zich namelijk op "*buitengewone omstandigheden*" die hem zouden verhinderen om zijn aanvraag via de reguliere weg, vanuit het buitenland, in te dienen.

De verzoeker vermeldt hiertoe in zijn aanvraag het volgende:

"Op grond van artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet moet ik mijn aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging indienen in het Belgisch consulaat in Moskou; tenzij ik aantoon over buitengewone omstandigheden te beschikken die het mij onmogelijk maken of zeer moeilijk maken om de aanvraag in Rusland in te dienen; in dat geval kan ik de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur."

Als buitengewone omstandigheden roep ik het feit in dat ik moet zorgen voor de 3 kinderen, waarvan het oudste gehandicapt is, die mijn echtgenote heeft uit een eerste huwelijk. Mijn vrouw kon pas beginnen werken enkele dagen na het huwelijk omdat ik thuis aanwezig was, en voor de kinderen kon zorgen na schooltijd. Mijn vrouw komt terug van het werk als de gehandicapte dochter met de bus al thuis wordt gebracht. Daarom moet ik thuis zijn als deze dochter thuis wordt gebracht. Als ik naar Moskou moet gaan om daar de aanvraag in te dienen en maanden op de beslissing moet wachten, zal mijn vrouw opnieuw thuis moeten zijn als de gehandicapte dochter wordt thuis gebracht en zal ze zo ofwel deeltijds moeten werken ofwel haar werk verliezen. In beide gevallen voldoet ze niet aan de inkomensvoorwaarde om mij verblijfsrecht te geven."

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de verzoeker bij de aanvraag een handgeschreven verklaring heeft bijgevoegd van zijn echtgenote waarbij deze laatste vraagt haar echtgenoot niet van haar te scheiden, ook niet voor 6 maanden, en waarbij zij tevens de reeds door de verzoeker aangebrachte omstandigheden aanhaalt dat zij drie kinderen heeft waarvan de oudste gehandicapt is en dat, bij gebrek aan enige familie in België, enkel de verzoeker voor deze kinderen kan instaan om hen naar school te voeren, af te halen en tijdens vakanties en vrije dagen op te vangen omdat zij voor haar werk vertrekt om 7u en pas thuis is omstreeks 18u.

De gemachtigde motiveerde omtrent deze voorgehouden buitengewone omstandigheden als volgt:

“Betrokkene en zijn kersverse echtgenote halen aan dat hij moet zorgen voor de 3 kinderen afkomstig uit het vorige huwelijk van zijn echtgenote en waarvan het oudste kind gehandicapt is ; dat gezien zijn aanwezigheid in België zijn echtgenote kan werken en hij voor de kinderen kan zorgen na schooltijd gezien zij geen familie heeft in België en gelet op het feit dat de moeder / echtgenote nog op het werk is wanneer de gehandicapte dochter wordt thuisgebracht ; dat hij indien hij naar Moskou moet gaan om daar een aanvraag in te dienen zijn vrouw opnieuw thuis moet zijn waardoor zij deeltijds zal moeten werken of haar job kan verliezen, dat zij in deze beide laatste gevallen niet voldoet aan de inkomensvoorwaarde om hem verblijfsrecht te geven.

Bovenstaande elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden die de aanvraag gezinshereniging in België rechtvaardigen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Het is mogelijk dat de terugkeer van betrokkene naar Rusland een ernstig nadeel met zich meebrengt en dat dit bijzonder moeilijk is; echter werden de buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België vanuit illegaal verblijf rechtvaardigen niet op afdoende wijze aangetoond, evenals dat betrokkene daadwerkelijk verhinderd is om terug te keren.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (RvS 22 februari 1993, nr42.039, RvS 20 juli 1994, nr 48.653, RvS 13 december 2005, nr 152.639) Van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich terug te verenigen met zijn familie in België.

Betrokkene reisde naar België met een C- visum dat hij aanvraag bij de Belgische diplomatieke post in zijn land van herkomst, hij respecteerde de duur van zijn visum niet en bleek, eens in België, de intentie te hebben hier te huwen en zich te vestigen. Hieruit kan worden opgemaakt dat betrokkene voor hij naar België afreisde eveneens in staat was om het juiste type visum 'D' of een visum C met het oog op huwelijk aan te vragen.

Het feit dat betrokkene bij een terugkeer mogelijk maanden zal moeten wachten op de uitslag van de visumaanvraag 'gezinshereniging', geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. De echtgenote van betrokkene verblijft sedert 10.2011 in België met haar 3 kinderen en betrokkene zelf sedert een zeer geruime tijd later, waaruit kan worden afgeleid dat er genoeg tijd was om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt zodoende aan de basis van zijn illegale verblijfssituatie waarin hij zich heden bevindt, en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

Verder wordt er gewezen op het feit dat de oudste dochter van zijn echtgenote gehandicapt is, maar er wordt geen begin van bewijs aangebracht die deze verklaring staven en aantonen in welke mate zij speciale zorgen nodig heeft. Het hebben van een gehandicapt kind is een zware belasting voor het gezin, maar dit geldt voor alle gezinnen met gehandicapte kinderen in België, dit gegeven op zich kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag gezinshereniging in België rechtvaardigen.

Wanneer betrokkene zich terug naar zijn land van herkomst begeeft om zich in het bezit te stellen van een visum met het oog op gezinshereniging, kan zijn echtgenote steeds beroep doen op diverse

diensten die opvang en thuisverpleging aanbieden in België, en dit voor de 3 kinderen, om haar voltijdse betrekking bij de firma B(...) te kunnen behouden.”

De Raad wijst er nogmaals op dat de appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van de door de verzoeker aangebrachte buitengewone omstandigheden in de eerste plaats een zaak is van de bevoegde overheid die daarbij beschikt over een ruime beoordelingsmarge. De Raad is geen feitenrechter die de feitelijke omstandigheden van de zaak opnieuw onderzoekt en zijn eigen beoordeling in de plaats stelt van die van de overheid, maar hij kan en moet in het kader van zijn wettigheidstoezicht wel nagaan of de beoordeling van de bevoegde overheid op in rechte en in feite aanneembare redenen steunt en of daarbij de grenzen van de redelijkheid niet zijn overschreden. Het is dan ook duidelijk dat de verzoeker zich niet kan beperken tot het herhalen of parafraseren van in de aanvraag aangebrachte buitengewone omstandigheden, zonder aan te geven waarin precies de redengeving voor het niet aanvaarden van deze of gene buitengewone omstandigheid te kort schiet. Het loutere feit dat de verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde ter zake en zijn persoonlijke mening dat hij enkel in België een aanvraag om toelating tot verblijf kan indienen, maakt de bestreden beslissing dan ook niet onwettig.

Waar het opvalt dat de verzoeker doorheen zijn betoog ter ondersteuning van de middelen telkens slechts een gedeeltelijke overweging uit de bestreden beslissing viseert en hij met zijn kritiek de motieven van de bestreden beslissing als het ware dissecteert, moet de Raad tevens opmerken dat voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing het geheel van de opgegeven motieven in rekening moet worden genomen. Het is op grond van de globale redengeving als waarom de door de verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet in zijn geval niet worden aanvaard, dat de Raad zal nagaan of de bestreden beslissing al dan niet tot stand kwam met miskenning van de motiveringsplicht en/of artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

4.6. In het eerste middel haalt de verzoeker aan dat hij enkel in België kon huwen met zijn echtgenote vermits zij een erkend vluchteling is van Russische afkomst. De Raad merkt echter op dat dit gegeven in het kader van de thans bestreden beslissing niet ter discussie staat. De verzoeker en zijn partner, beiden van Russische afkomst, zijn immers op 14 september 2014 en dus voorafgaand aan de kwestieuze aanvraag om toelating tot verblijf gehuwd in België. Het valt dan ook niet in te zien waarom de verweerder abstractie zou moeten maken van de realiteit dat de verzoeker reeds is gehuwd in België. De opmerking van de verzoeker is dan ook niet relevant, te meer daar de verzoeker juist in het kader van dit in België afgesloten huwelijk thans de gezinshereniging heeft gevraagd in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker verzuimt overigens om uit te leggen hoe deze opmerking in verband kan worden gebracht met de (onwettigheid) van de motieven van de bestreden beslissing, zodat deze inleidende toelichting hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Voor het overige blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde alle door de verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen met betrekking tot de “*buitengewone omstandigheden*” in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet heeft in rekening genomen. De gemachtigde vat in een eerste paragraaf samen wat de verzoeker hiertoe in zijn aanvraag heeft aangebracht. Deze vaststellingen zijn in overeenstemming met verzoekers aanvraag om toelating tot verblijf en de verzoeker toont niet aan dat met enig element uit zijn aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoeker is er in wezen op gericht de ondeugdelijkheid aan te tonen van de verschillende motieven die de gemachtigde hanteert om de aangebrachte buitengewone omstandigheden niet te aanvaarden. De verzoeker kan echter, zoals hierna zal blijken, niet overtuigen.

4.7. De verzoeker meent dat het motief dat niet wordt bewezen in welke mate het gehandicapte kind speciale zorgen nodig heeft, ondeugdelijk is omdat niet wordt betwist dat het kind gehandicapt is. Voorts stelt de verzoeker dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat het hebben van een gehandicapt kind geen buitengewone omstandigheid vormt omdat alle gezinnen met gehandicapte kinderen in België een zware belasting hierdoor kennen, nu het enkele feit te behoren tot een welbepaalde categorie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Het motief dat de echtgenote van de verzoeker “*steeds beroep (kan) doen op diverse diensten die opvang en thuisverpleging aanbieden in België, en dit voor de 3 kinderen, om haar voltijdse betrekking bij de firma B(...) te kunnen behouden*” zou volgens de verzoeker dan weer louter speculatief zijn terwijl het grote tekort aan opvangmogelijkheden voor een

gehandicapt kind in België een algemeen gekend feit is waarbij wordt verwezen naar een aantal persberichten die als bijlage aan het verzoekschrift worden toegevoegd.

Aldus viseert de verzoeker met deze kritiek de beoordeling van de gemachtigde waar hij niet aanvaardt dat de zorg die de verzoeker thans biedt aan de drie kinderen van zijn echtgenote wanneer zij voor haar werk van huis is, een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Zoals voormeld, dienen de motieven van de bestreden beslissing in hun onderlinge samenhang te worden gelezen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met betrekking tot de aangevoerde 'buitengewone omstandigheden' een motivering in drie stappen naar voor schuift:

In de eerste plaats wordt geoordeeld dat *“de oudste dochter van zijn echtgenote gehandicapt is, maar er wordt geen begin van bewijs aangebracht die deze verklaring (kan) staven en aantonen in welke mate zij speciale zorgen nodig heeft.”* De verzoeker kan in dit kader niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde niet betwist dat het oudste kind van verzoekers echtgenote gehandicapt is. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing niet alleen vast dat er geen bewijs wordt bijgebracht van de speciale zorgen die de gehandicapte dochter zou nodig hebben, maar hij schuift tevens en in de eerste plaats naar voor dat er geen begin van bewijs wordt aangebracht dat de oudste dochter van verzoekers echtgenote gehandicapt is. Bovendien verliest de verzoeker met zijn kritiek tevens uit het oog dat de bewijslast dat er buitengewone omstandigheden aan de orde zijn die hem verhinderen zijn aanvraag in te dienen via het Belgische consulaat in Moskou, op zijn schouders rust. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker, naast zijn eigen verklaringen en die van zijn echtgenote, betreffende de situatie van het oudste kind, enkel een attest bijbrengt waaruit blijkt dat zij recht heeft op gratis busvervoer via de school. Het is dan ook niet onjuist, noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat er geen begin van bewijs wordt aangebracht die de handicap van de oudste dochter kan staven en dat evenmin wordt aangetoond welke speciale zorgen dit kind nodig heeft. Nu het aan de verzoeker zelf is om de aanvraag van de nodige bewijsgegevens te voorzien die aantonen dat er buitengewone omstandigheden aan de orde zijn die hem ervan verhinderen zijn aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, komt het in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt niet de gemachtigde toe om ten behoeve van de verzoeker zelf bewijsgegevens te vergaren of op te vragen. Het dient te worden benadrukt dat de verzoeker zelf de nodige zorgvuldigheid aan te dag dient te leggen bij het indienen van de aanvraag.

Ten tweede voegt de gemachtigde het volgende toe: *“Het hebben van een gehandicapt kind is een zware belasting voor het gezin, maar dit geldt voor alle gezinnen met gehandicapte kinderen in België, dit gegeven op zich kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag gezinshereniging in België rechtvaardigen”.* Waar de verzoeker stelt dat het volstaat te behoren tot een bepaalde groep om een buitengewone omstandigheid aan te tonen, merkt de Raad op dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en de verwijzing naar een aantal andere categorieën van personen waartoe hij zelf helemaal niet behoort, met name de vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend en de vreemdelingen die lijden aan een ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De loutere stelling dat het volstaat tot een bepaalde categorie van personen te behoren om de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet te aanvaarden, strookt bovendien niet met de wettelijk voorziene uitzonderingsgrond om de aanvraag om toelating tot verblijf in België in te dienen. De bewoordingen van voornoemd artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° vereisen immers duidelijk dat de aanvrager aantoont dat hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen zijn aanvraag in te dienen vanuit zijn land. Deze 'buitengewone omstandigheden' slaan op het individuele geval van de aanvrager en het bestuur dient dan ook geval per geval te beoordelen of de door de aanvrager ingeroepen omstandigheden al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken die het hem verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen. Het is helemaal niet wettelijk voorzien dat bepaalde categorieën van personen reeds enkel omwille van het behoren tot deze categorie zijn vrijgesteld van het aantonen van buitengewone omstandigheden. De kritiek van de verzoeker is op dit punt dan ook niet dienstig.

Als derde grond om de omstandigheid van de kinderen en de gehandicapte dochter van verzoekers echtgenote niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden, wijst de gemachtigde op het volgende:

“Wanneer betrokkene zich terug naar zijn land van herkomst begeeft om zich in het bezit te stellen van een visum met het oog op gezinshereniging, kan zijn echtgenote steeds beroep doen op diverse

diensten die opvang en thuisverpleging aanbieden in België, en dit voor de 3 kinderen, om haar voltijdse betrekking bij de firma B(...) te kunnen behouden.”

Zodoende wordt de argumentatie in de aanvraag dat de echtgenote van de verzoeker haar tewerkstelling zou verliezen of dat zij deeltijds zou moeten gaan werken indien de verzoeker zijn aanvraag moet indienen vanuit zijn land van herkomst door de gemachtigde niet weerhouden omdat voor de drie kinderen andere opvangvoorzieningen kunnen worden getroffen zodat de echtgenote haar voltijdse tewerkstelling kan behouden. Deze redengeving is volgens de verzoeker louter speculatief, het zou immers erg moeilijk zijn om in België opvang te vinden en dit zeker voor een gehandicapt kind. De verzoeker verwijst hiertoe naar een aantal persberichten die hij aan het verzoekschrift toevoegt. De Raad stelt echter vast dat de bijgevoegde informatie niet relevant is in het kader van het thans voorliggende geschil.

De bijgevoegde stukken 4, 5 en 6 zijn persartikels die handelen over het rapport van het Europees Comité voor Sociale Rechten gepubliceerd in juli 2013 en waarin werd gewezen op het tekort aan plaatsen in dagcentra en overnachtingscentra voor volwassen zwaar gehandicapte personen. Echter dient te worden opgemerkt dat thans het geval aan de orde is van een minderjarige dochter die, zoals blijkt uit verzoekers aanvraag om toelating tot verblijf en de bij deze aanvraag gevoegde stukken, naar school gaat in een gemeenschapsschool voor buitengewoon onderwijs. Een gebrek aan opvangvoorzieningen in dag- en nachtcentra voor gehandicapte volwassenen is hier dan ook niet aan de orde. Bovendien heeft de gemachtigde tevens geoordeeld dat geen begin van bewijs voorligt noch van het feit dat de dochter van verzoekers echtgenote gehandicapt is noch van de mate waarin zij speciale zorgen nodig heeft. Dergelijke bewijzen worden ook in het kader van de onderhavige vordering niet naar voor gebracht. De verzoeker laat dan ook na concrete elementen bij te brengen die erop kunnen wijzen dat de bijgebrachte informatie omtrent het tekort aan opvangvoorzieningen voor volwassenen dan wel kinderen met een ernstige handicap op zijn concreet geval van toepassing is. Het bijgevoegde stuk 7 betreft een persartikel van 12 april 2014 waarin gesteld wordt dat de buitenschoolse opvang overvol zit, vooral de naschoolse opvang en de opvang in de vakanties. Het persartikel is echter van dermate algemene aard dat daaruit allerminst kan blijken dat de kinderen van verzoekers echtgenote (inclusief het kind dat school loopt in het buitengewoon onderwijs) geen buitenschoolse opvang zouden kunnen krijgen.

De verzoeker slaagt er bijgevolg, met zijn loutere beweringen en de verwijzing naar een aantal persartikels, niet in om aan te tonen dat de gemachtigde in het voorliggende geval alle redelijkheid te buiten zou zijn gaan door te oordelen dat de echtgenote van de verzoeker tijdens diens afwezigheid beroep kan doen op diverse diensten die opvang en thuisverpleging aanbieden in België zodat zij haar voltijdse betrekking kan behouden wanneer de verzoeker terug gaat naar Rusland om zich in het bezit te stellen van een visum met het oog op gezinshereniging. De Raad herinnert er bovendien aan dat de bewijslast van de buitengewone omstandigheden in het kader van de aanvraag gezinshereniging op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet op de aanvrager rust. Het was dan ook in de eerste plaats aan de verzoeker om in zijn aanvraag concrete elementen bij te brengen ter ondersteuning van de hypothese dat zijn echtgenote deeltijds zou moeten werken of haar werk zou verliezen indien de verzoeker niet meer kan instaan voor de opvang van haar drie kinderen. Het komt de Raad in elk geval niet kennelijk onredelijk noch aan de andere kant onwettig over dat de gemachtigde, bij gebrek aan enige concreet element in de aanvraag, zelf naar voor schuift dat verzoekers echtgenote haar voltijdse tewerkstelling kan behouden mits inschakeling van een dienst voor opvang of thuisverpleging. De gemachtigde doet met zijn overweging immers in wezen niets anders dan de door de verzoeker naar voor geschoven, niet onderbouwde 'buitengewone omstandigheid' te weerleggen.

Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat de verzoeker weliswaar aangeeft dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde dat de opvangproblematiek aangaande de kinderen van verzoekers echtgenote geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, maar dat niet blijkt noch wordt aangetoond dat de gemachtigde bij het beoordelen van de aanvraag niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat hij te dezen tegen alle redelijkheid zou zijn ingegaan door de voornoemde problematiek niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te nemen.

4.8. De verzoeker voert tevens aan dat het niet ter zake doet dat een terugkeer slechts een tijdelijke afwezigheid uit België impliceert en dat de verzoeker niet definitief zal worden gescheiden van zijn echtgenote, nu de beslissingstermijn voor een visum type D zes maanden bedraagt terwijl zijn

echtgenote niet zolang afwezig kan blijven op haar werk zonder dit werk te verliezen waardoor zij niet meer voldoet aan de inkomensvoorwaarde om het recht op gezinshereniging toe te laten.

De Raad merkt dienaangaande op dat de verzoeker uit het oog verliest dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat zijn echtgenote, voor de tijd dat de verzoeker naar zijn land terugkeert om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, beroep kan doen op diverse opvang- en thuisverplegingsdiensten zodat zij haar voltijdse tewerkstelling kan behouden. Wederom brengt de verzoeker echter geen enkel begin van bewijs bij van zijn loutere veronderstellingen. De verzoeker beperkt zich tot de loutere en hypothetische bewering dat zijn echtgenote haar tewerkstelling zal verliezen indien de verzoeker een visum type D moet aanvragen vanuit zijn land van herkomst. Met een dergelijk niet-onderbouwd betoog kan geen afbreuk worden gedaan aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Bovendien zijn de bewoordingen van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet duidelijk: het komt onmiskenbaar aan de aanvrager die zijn aanvraag in België wenst in te dienen – en die zich niet in één van de andere bij artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde uitzonderingsgevallen bevindt – toe om in de eerste plaats aan te tonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. De buitengewone omstandigheden strekken er dan ook slechts toe om aan te tonen dat de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend, of alleszins dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het buitenland in te dienen, en niet om aan te tonen dat men enkel bij een aanvraag in België in de (inkomens)voorwaarden kan zijn voor een recht op verblijf in het kader van gezinshereniging met een derdelander. Slechts wanneer 'buitengewone omstandigheden' zijn aangetoond, wordt de aanvraag ontvankelijk bevonden en kan de gemachtigde onderzoeken of de aanvrager voldoet aan de wettelijke voorwaarden om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten. Een vermenging tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag en de gegrondheid ervan, zoals de verzoeker thans lijkt voor te houden, is dan ook niet in overeenstemming met de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. De kritiek van de verzoeker is niet dienstig.

4.9. Voorts kan de Raad de verzoeker niet volgen waar hij meent dat de gemachtigde met de stelling *“Het is mogelijk dat de terugkeer van betrokkene naar Rusland een ernstig nadeel met zich meebrengt en dat dit bijzonder moeilijk is”* zou toegeven dat verzoekers omstandigheden beantwoorden aan de definitie van 'buitengewone omstandigheden'. De verzoeker citeert slechts zeer gedeeltelijk uit de bestreden beslissing, en zelfs uit de overweging van de gemachtigde ter zake. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde niet is gestopt bij de hierboven geciteerde opmerkingen, maar dat hij daar in één en dezelfde overweging het volgende aan toevoegt: *“echter werden de buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België vanuit illegaal verblijf rechtvaardigen niet op afdoende wijze aangetoond, evenals dat betrokkene daadwerkelijk verhindert is om terug te keren”*. Van een contradictorische motivering is dan ook geen sprake. De gemachtigde geeft enkel te kennen dat het misschien wel mogelijk is dat de terugkeer van verzoeker naar Rusland een ernstig nadeel met zich meebrengt of bijzonder moeilijk is, maar dat de verzoeker dit echter in het kader van zijn aanvraag niet afdoende heeft aangetoond. Elders in de bestreden beslissing licht de gemachtigde de redenen toe waarom hij van oordeel is dat de 'buitengewone omstandigheden' in verzoekers geval niet zijn aangetoond of niet kunnen worden aanvaard.

De thans door de verzoeker geviseerde zinsnede uit de bestreden beslissing staat dan ook niet op zich, zij moet worden samen gelezen met de overige motieven van de bestreden beslissing. De Raad is *in casu* van oordeel dat uit de motieven van de bestreden beslissing genoegzaam de redenen blijken die de gemachtigde hanteert om de door de verzoeker aangebrachte omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden te aanvaarden in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet. De door de verzoeker geciteerde zinsnede kan niet anders worden begrepen dan dat de gemachtigde er de nadruk op legt dat de buitengewone omstandigheden niet hypothetisch mogen zijn, maar dat zij door de verzoeker ook concreet en afdoende moeten worden aangetoond. Zoals hierboven reeds besproken, strookt deze zienswijze met het bepaalde in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel *“affirmanti incumbit probatio”*.

4.10. De verzoeker bekritiseert tevens de volgende passage uit de bestreden beslissing: *“Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (RvS 22 februari 1993, nr42.039, RvS 20 juli*

1994,nr 48.653, RvS 13 december 2005, nr. 152.639) *Van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich terug te verenigen met zijn familie in België.*” Met zijn bijzonder vage kritiek dat het een stijlclausule zou betreffen die hier niet van toepassing is, toont de verzoeker echter geenszins aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk of incorrect oordeelde dat het recht op bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet in het gedrang komt door een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. De verzoeker licht niet toe waarom in zijn geval geen sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding. In de mate dat hij impliciet zou refereren aan het standpunt dat zijn echtgenote haar werk dreigt te verliezen wanneer hij terug moet naar Rusland om daar zes maanden te wachten op een visum type D, herhaalt de Raad dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen zonder ook maar enig begin van bewijs bij te brengen.

4.11. Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde verzoekers aanvraag om een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft bevonden omdat de buitengewone omstandigheden waarop de verzoeker zich beriep niet werden aangetoond of niet konden worden aanvaard. Met deze beslissing wordt geen uitspraak gedaan over de aanspraak die de verzoeker (ten gronde) zou maken op een toelating tot verblijf in het kader van gezinshereniging met een derdelander. De bestreden beslissing houdt enkel in dat de gemachtigde, op grond van verzoekers aanvraag en de daarin naar voor geschoven omstandigheden, geen ‘buitengewone omstandigheden’ ontwaart die de verzoeker zouden verhinderen om zijn aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging van België in zijn land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de verzoeker met zijn betoog niet op ernstige of concrete wijze het motief weerlegt dat er *in casu* slechts sprake is van een tijdelijke scheiding die op zich geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt en dat de verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat de problematiek met betrekking tot de opvang van de drie kinderen van verzoekers echtgenote buiten alle redelijkheid om niet als buitengewone omstandigheid werd in aanmerking genomen.

De bovengenoemde redengeving volstaat op zich al om verzoekers aanvraag om toelating tot verblijf, in het licht van artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Deze motieven schragen immers reeds op determinerende en voldoende wijze de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag aangezien hiermee werd geantwoord op alle elementen die de verzoeker in zijn aanvraag naar voor heeft gebracht teneinde aan te tonen dat hij zich in één van de uitzonderingsgevallen (*in casu* ‘buitengewone omstandigheden’) bevindt waarbij het is toegestaan dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Waar de verzoeker in het kader van zijn eerste middel kritiek uit op de volgende motieven van de bestreden beslissing: *“Betrokkene reisde naar België met een C- visum dat hij aanvroeg bij de Belgische diplomatieke post in zijn land van herkomst, hij respecteerte de duur van zijn visum niet en bleek, eens in België, de intentie te hebben hier te huwen en zich te vestigen. Hieruit kan worden opgemaakt dat betrokkene voor hij naar België afreisde eveneens in staat was om het juiste type visum ‘D’ of een visum C met het oog op huwelijk aan te vragen”* en *“Het feit dat betrokkene bij een terugkeer mogelijk maanden zal moeten wachten op de uitslag van de visumaanvraag ‘gezinshereniging’, geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. De echtgenote van betrokkene verblijft sedert 10.2011 in België met haar 3 kinderen en betrokkene zelf sedert een zeer geruime tijd later, waaruit kan worden afgeleid dat er genoeg tijd was om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt zodoende aan de basis van zijn illegale verblijfssituatie waarin hij zich heden bevindt, en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.”*, dient dan ook te worden vastgesteld dat deze kritiek gericht is tegen overtollige motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven werden door de gemachtigde niet betrokken op de motieven die worden gehanteerd om de door de verzoeker voorgehouden buitengewone omstandigheden niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12*bis*, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een eventueel gebrek in deze overtollige motieven kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten.

4.12. De uiteenzetting van de verzoeker laat daarom niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Waar de verzoeker tevens de schending aanvoert van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, is het tweede middel overigens onontvankelijk. De verzoeker richt zich in dit kader immers tegen de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing van 26 maart 2014 waarbij een (zogezegde) aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, terwijl onder punt 3 reeds werd vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is in de mate dat dit tegen deze beslissing is gericht.

De beide middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE